

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. OAM-893/ZA-ZA15-LE23-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 1 Az 9/2016 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Gabriely Kopuleté **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Napadené rozhodnutí je dle jeho názoru přezkoumatelné, žalovaný podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i na základě jakých podkladů při své úvaze vycházel. Závěr o tom, že branná povinnost není azylově relevantním důvodem, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje ve dvou z dvaceti čtyř oblastí, na které je Ukrajina administrativně členěna, ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Stěžovatel pochází ze Sumské oblasti, které se nepokoje vyhnuly a která se nachází pod plnou kontrolou současné proevropské vlády.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvádí, že v jeho případě existuje důvodná obava, že by byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven

pronásledování. Patří totiž do azylově relevantní skupiny mužů, u nichž existuje zvýšená pravděpodobnost, že budou pronásledováni coby osoby odmítající nastoupení vojenské služby z důvodu svědomí a nesouhlasu s ukrajinským režimem.

[4] Rozsudek je dle stěžovatele nedostatečně odůvodněný, a to zejména proto, že soud nevzal v úvahu skutečnosti, které vyšly v řízení najevo, zejména zprávy o zemi původu. Nepřezkoumatelnost spočívá také v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti v zásadních pochybeních městského soudu a žalovaného, které mají dopad do jeho hmotněprávního postavení. Konkrétně potom brojí proti posouzení azylové relevance odmítnutí vojenské služby.

[9] K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítání [branné povinnosti] odůvodněné obav z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Z týchž důvodů pak není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak uvedl i městský soud, branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34).

[10] Rozsudek městského soudu rovněž plně odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl a že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Gabriela Kopuleťá. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovené zástupkyni náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud jí proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem jí tedy náleží 3.400 Kč

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu